

HARPER GRAHAM

De
Cherry Crush-
bloemenwinkel

De relatie is misschien nep,
maar de chemie is dat
allesbehalve...

Harper Graham

De Cherry Crush- bloemenwinkel

Maple Falls-serie – deel 3

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561432
ISBN e-book 9789020561999
ISBN audioboek 9789020562002
NUR 340

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2026 Harper Graham
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Cherry
Crush Flower Shop* door Storyfire Ltd., onderdeel van Bookouture.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Alexandra Allden
Omslagbeelden © Shutterstock
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

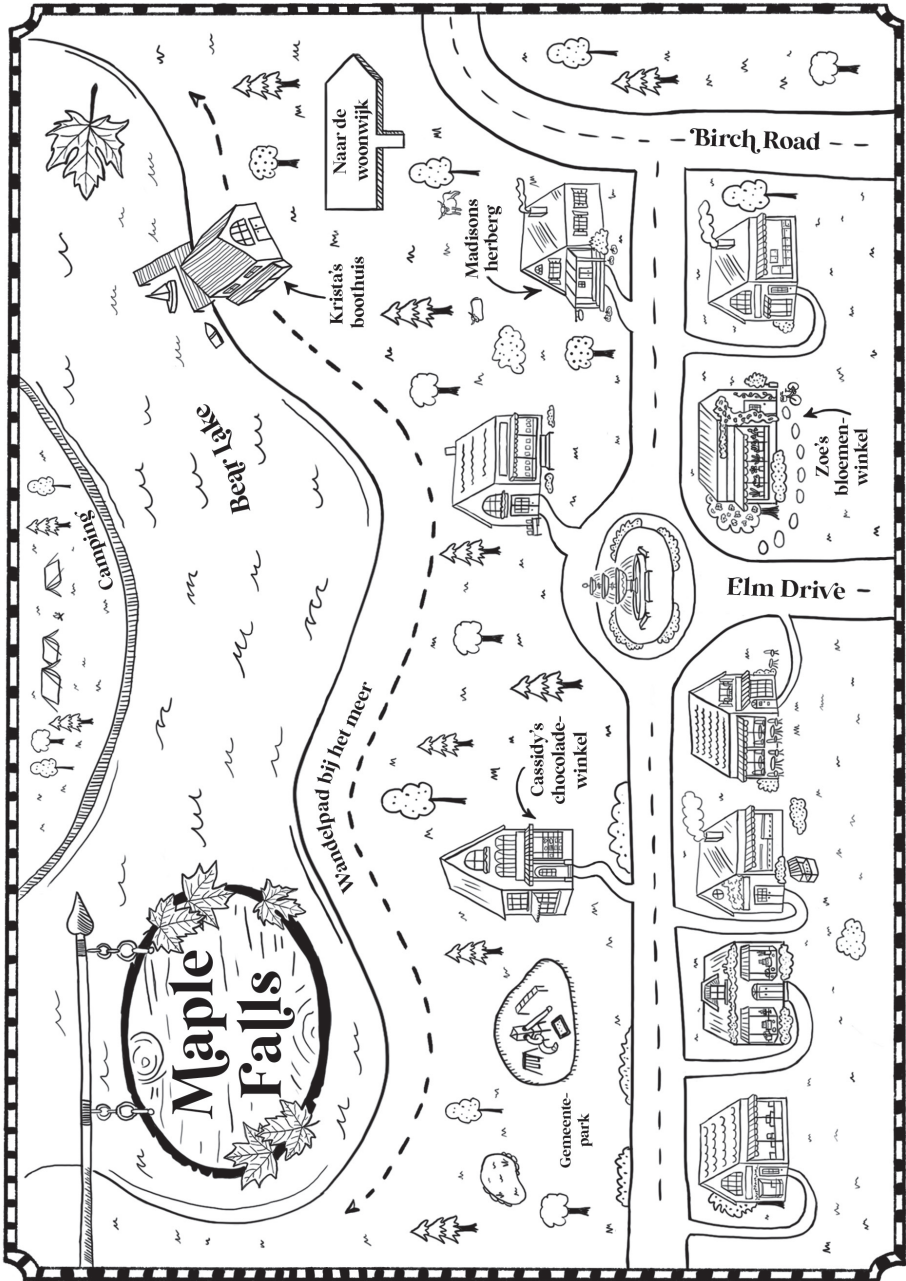
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

Voor lezers die vinden dat een fake date altijd gepaard
hoort te gaan met echte gevoelens, onmiskenbare
chemie en een flinke vleug spice...

1

Zoe

Vrijdag 7 maart

Zoe Hart ademde diep in terwijl ze haar blik door de bloemenwinkel liet gaan. Linten hingen uit lades en er stonden emmers vol met fluwelen rozen en diepgroene takken, klaar om geschikt te worden. Haar kat Whiskers lag op de toonbank, haar grijze poot gevaarlijk dicht bij een dampende mok kruidenthee.

De aardse, geurige lucht in haar winkel had haar altijd gekalmeerd. Maar vandaag zei haar hartslag iets anders. Waar bleven die trouwbloemen in godsnaam?

Regen viel in een fluistering tegen het raam van de erker en zorgde ervoor dat de hoofdstraat van Maple Falls in een zacht aquarel veranderde. Nog even en dan zou de burgemeester van het stadje samen met zijn aanstaande bruid komen om de voorbeeldboeketten te bekijken. Maar de bloemen waren nog niet geleverd.

Als ze geen indruk op hen zou weten te maken ging het prominente stel met hun opdracht – en haar reputatie – naar Petals and Pearls, de concurrent een stadje verderop. Zelfs hun naam klonk arrogant.

‘Vreselijk,’ fluisterde ze, en ze drukte een hand tegen haar voorhoofd. ‘Carrière-beëindigend vreselijk.’

De regen buiten nam toe en veranderde in een langzaam, gestaag

ritme dat aansloot bij het paniekerige geklop in haar borstkas. Haar blik dwaalde over alle nisjes waar gedroogde sinaasappelschijfjes en kaneelstokjes aan haken hingen en kaarsen in rustieke kandelaars in stonden.

Het erkerraam aan de voorzijde van de winkel keek uit op Oak Way, de hoofdstaat. Voor het raam stond een bank die vol lag met kussens met bloemrijke prints en een stapeltje boeken over tuinieren. De perfecte plek om van je thee te nippen, naar de vallende regen te kijken en je misschien op te krullen met een goed boek.

Het verwonderde haar nog altijd dat de winkel nu van haar was. Als klein kind, toen ze haar moeder hielp met het samenstellen van boeketten, droomde ze er al van de winkel te runnen. De Cherry Crush bloemenwinkel betekende zoveel voor haar, en nu stond ze op het punt haar belangrijkste opdracht te verknallen.

Die betreffende opdracht zou haar ook een stap dichterbij de middelen brengen om het Lokale Bloeiproject te kunnen lanceren, samen met haar beste vriend Jackson. Ze waren er zo dichtbij om hun droom van natuurprogramma's voor kinderen – en voor veteranen zoals hij – waar te maken. Maar elke keer dat ze zij aan zij werkten, voelde ze het: een aantrekkingskracht die ze niet kon negeren.

Wensend dat Jackson op dit moment hier was, keek Zoe naar het scherm toen ze een melding van een poosje geleden over een bezorging op haar telefoon zag. 'De bloemengoden zij dank.' Ze rende naar de achterdeur en gooide hem open. Daar, op de mat, stond een doos. Hij was drijfnat van de miezerregen en het etiket was besmeurd.

Ze sleepte hem naar binnen, sneed hem open en staarde naar de zakjes zaad, biologisch afbreekbare potten en kunstmest.

'Voor het Lokale Bloeiproject,' zuchtte ze. 'Natuurlijk.'

De levering voor Jacksons boerderij was op de een of andere manier hier bezorgd. Dat betekende waarschijnlijk dat de bloemen

voor de bruiloft daar stonden... Prachtig natuurlijk, alleen totaal buiten bereik. Net als hij, in feite.

Zoe schoof de doos opzij, bond haar lichtbruine haren in een rommelige knot en veegde haar vochtige handen af aan haar schort. Haar blauwe ogen zochten de klok. Ze konden hier nu elk moment zijn. Misschien dat een kop koffie haar wat extra tijd zou geven? Of een goddelijke interventie?

‘Zoe? Waar ben je?’ klonk de vrolijke stem van burgemeester Bloomfield toen het belletje boven de deur klingelde.

O nee. Ze plakte een glimlach op haar gezicht. ‘Ik kom eraan!’

Burgemeester Bloomfield kwam binnen. De regen benevelde zijn pastelgele pak. Zijn witte overhemd was verfraaid met geborduurde madeliefjes. Naast hem stond Edith. Met haar grijzende haren netjes verscholen onder een bloemrijke sjaal was ze het toonbeeld van Maple Falls’ eigenzinnige charme.

‘Zoe, liefde,’ zei Edith warm. Ze maakte haar sjaal los. ‘We hebben er zo naar uitgekeken je ideeën voor de bruiloft te kunnen zien.’

Zoe’s keel werd droog. ‘J-Ja! Natuurlijk.’ Plotseling leek het onmogelijk hun de waarheid te vertellen. ‘Ik dacht dat we misschien konden beginnen met... lint!’

Ze dook achter de toonbank en kwam weer tevoorschijn met haar armen vol klossen die ze over de toonbank uitrolde. ‘We hebben lavendel, ijsblauw, traditioneel wit of... ooo... ivoor!’

Met een glimlach pakte Edith er een op. ‘Vroeger was er een prachtige bloem met deze kleur in Maple Falls. Blauw met zacht wit in het midden. Er was een gezegde over. Blauw als de lucht, wit als de sneeuw, draag de bloem en je liefde duurt eeuw na eeuw.’

De burgemeester knikte. ‘Ik heb die bloem in geen veertig jaar gezien. Of misschien nog wel langer. Het was in de tijd dat ik nog haar had.’

‘Magische bloemen en eerlijke mannen,’ zei Edith. ‘Twee bedreigde soorten.’

Zoe grijnsde. ‘Misschien kan ik proberen ze voor je bruiloft te vinden?’

‘O, dat zou geweldig zijn!’ Ediths gezicht lichtte op. ‘Kunnen we dan nu alvast je voorbeelden zien?’

Haar maag verkrampde. ‘Juist. Ze zijn, eh...’

De voordeur zwaaide open.

Zoe draaide zich om... en vergat hoe ze moest ademen.

Jackson Hawthorne stapte door de deuropening en droeg een grote doos alsof hij niets woog. Regendruppels parelden in zijn donkere haren en glinsterden in het licht van de winkellampen. De stof van zijn grijze Henley was donkerder door het vocht en plakte aan zijn borstkas.

Hitte kroop langs Zoe’s nek omhoog. Ze zou zweren dat Edith haar een alwetende blik toewierp.

Zoe maande zichzelf weg te kijken, te stoppen met staren, maar het was zinloos. Jackson was al een eeuwigheid haar beste vriend, en haar dagelijkse uitdaging in emotionele zelfbeheersing.

Ze voelde zich al tot hem aangetrokken zolang ze zich kon herinneren. Hij was als een onderstroom die aan haar ziel rukte, haar dichterbij trok, de diepte in tot er niets anders was dan hij. Alleen al door zijn aanblik kon een vrouw verdrinken.

Jackson was breedgeschouderd, een en al spieren en ruggengraat, met een stille kracht waardoor elke andere man op de een of andere manier kleiner leek. Maar het was niet alleen zijn lichaam, hemeltje lief, dat uit steen gehouwen leek.

Het was de diepgang die hij uitstraalde. Dat was altijd zo geweest, maar nu had hij ook een behoedzame trek om zijn mond. Een storm die in zijn ogen woedde. De oorlog had hem veranderd en littekens achtergelaten die ze niet kon zien, maar altijd voelde. Zijn tweelingbroer Liam was charmant en relaxed, maar Jackson... Jackson was rauw, ongetemd.

En onwetend.

Hij leek niet te merken hoe Zoe's hart hamerde als hij te dichtbij kwam. Of hoe ze over haar woorden struikelde als ze probeerde te voorkomen dat haar hoofd op hol sloeg door allerlei fantasieën.

'Momentje, hoor,' zei Zoe tegen de burgemeester en Edith, waarna ze zich tot Jackson wendde. 'Je bent letterlijk mijn held op dit moment,' fluisterde ze terwijl ze hem mee haar werkkamer in trok.

Hij trok een wenkbrauw op. 'Het is maar een doos, Zo. Je reageert lichtelijk overdreven.'

'Overdreven?' kaatste ze terug. 'Alsof jij de rust zelve zou zijn als je aan de burgemeester en Edith moest uitleggen dat hun trouwbloemen kwijt waren.'

Hij zette de doos neer en zijn mond vertrok. Dichterbij een glimlach dan dat kwam hij nooit. 'Oké, goed punt. Waar wil je ze hebben?'

'Hier op het aanrecht is geweldig.' Ze gebaarde naar het werkblad. 'Blijf hier, ik ben zo terug.'

'O, gaan we bevelen uitdelen?' Met glinsterende ogen vouwde hij zijn armen over elkaar. 'Prima, maar kun jij die zelf ook opvolgen?'

Haar adem stokte. 'Dat zou je wel willen weten, hè?'

Hij grinnikte. 'Misschien wel, ja.'

Zoe schudde haar hoofd. Echt iets voor Jackson om met haar te flirten. Hij moest eens weten...

Ze draaide zich om en liep terug naar de winkel, naar de burgemeester en Edith. 'Ik heb een paar extra bloemen die net zijn bezorgd. Ik zou ze graag aan jullie willen laten zien. Kunnen jullie me een uurtje geven?'

Burgemeester Bloomfield liet zijn hoed rondjes draaien. 'Hm. Dat is precies genoeg tijd voor een stuk taart.'

Ediths ogen lichtten op. 'Van de Pumpkin Pie-bakkerij?'

'Waar anders?' grijnsde hij. 'Die maple-pecan crumble van hen roept al sinds het ontbijt mijn naam.'

'Je hoeft mij niet te overtuigen, hoor.' Edith schoof haar arm

door de zijne. ‘We nemen een tafeltje aan het raam.’

‘Perfect,’ verzuchtte Zoe. ‘Doe Emily de groetjes van me. En als ze nog kersentaart heeft, willen jullie dan vragen of ze een stukje voor me bewaart?’

De burgemeester knipoogde. ‘Komt voor elkaar.’

Het belletje rinkelde toen ze vertrokken en hun gelach dreef weg in de geur van regen. Zoe bleef achter met een snel kloppend hart en een tikkende klok.

‘Niet te geloven dat deze bij jou zijn bezorgd,’ zei Zoe terwijl ze naar Jackson liep. ‘Ik denk dat ze de bestellingen hebben verwisseld.’

Ze zuchtte. Elk oppervlak was bezaaid met stekjes, linten en bloemblaadjes. Haar creatieve hemel was officieel in een grote chaos veranderd.

Jackson nam de ruimte in zich op. ‘Sommige mensen zouden dit een rampgebied noemen.’

‘Het is een creatieve chaos,’ beweerde ze. ‘Georganiseerde genie aan het werk.’

‘Georganiseerd?’ Zijn mondhoek krulde op.

‘Oké, semi-georganiseerd. Ja, goed, het is een chaos. Maar ik weet waar alles ligt.’

‘Tuurlijk,’ zei hij. ‘En ik ben de koningin van Engeland.’

Zoe duwde een emmer in zijn hand. ‘Als je zo graag bevelen wilt, sergeant Orde, maak jezelf dan maar nuttig.’

Hij grinnikte. ‘Het is maar goed dat ik klaar ben op de boerderij. De lama’s zijn gevoerd, de stallen zijn schoon en ik kan later met Xavier gaan rijden.’

‘Ondertussen smee ik de bloemengoden om twintig minuten extra.’

‘Dan heb je mazzel dat je hulp hebt,’ zei Jackson met de ingetogen zelfverzekerdheid die van hem af straalde. Zoe dwong zichzelf te focussen terwijl ze zij aan zij werkten en zo net op tijd klaar waren.

Burgemeester Bloomfield en Edith keerden met blozende wan-

gen terug en Zoe nam hen mee in haar visie.

Edith klapte haar handen ineen. ‘Zoe, ze zijn prachtig.’

Zoe liet haar adem ontsnappen en haar knieën knikten van opluchting. ‘Dank je wel. Ik zou me vereerd voelen als ik dit voor jullie bruiloft mag doen.’

Nadat ze waren vertrokken, slaakte ze een diepe zucht en zocht ze Jackson weer op in de werkruimte. ‘Nou,’ zei ze ademloos, ‘dat ging beter dan verwacht! Ik ben aangenomen. En moet je dit horen: ze willen dat ik een lang verloren bloem zoek en in het arrangement opneem!’

Ze gebaarde zo wild met haar armen dat ze bijna haar inmiddels koude thee omgooide. Whiskers schoot voor de veiligheid onder een stoel.

‘Ik bedoel, kun je dat geloven?’ ging Zoe verder. ‘Een lang verloren bloem! Blauw met zacht wit in het midden. Zo ongeveer.’ Met haar handen maakte ze een kommetje in de lucht. ‘Ik durf te wedden dat hij prachtig is, Jackson. Kom op, je gaat me niet wijsmaken dat je niet op z’n minst een beetje nieuwsgierig bent.’

Bijna glimlachend schudde hij zijn hoofd.

Buiten viel de regen gestaag, waardoor het later leek dan het in werkelijkheid was. De straatverlichting kwam knipperend tot leven en gouden lichtbundels vielen door het raam naar binnen. Zoe liep naar de voordeur en draaide hem op slot voordat ze het bordje op *Gesloten* zette.

Toen ze zich omdraaide, stond Jackson in haar winkel naar haar te kijken. De mouwen van zijn overhemd waren opgerold en onthulden de onderkant van een tatoeage die Zoe nog nooit eerder had gezien en de stevige spieren eronder.

Zoe wist niet wat haar bezielde. Voordat ze er nog eens over kon nadenken, doorkruiste ze de ruimte en sloeg ze haar armen om hem heen. Ze was aanzienlijk korter dan hij, maar op de een of andere manier pasten ze perfect.

‘Bedankt,’ zei ze zachtjes tegen zijn borstkas.

Even verstijfde hij. Toen ontspande hij en sloeg hij zijn armen om haar schouders. ‘Graag gedaan.’ Zijn stem vibreerde in zijn borst en Zoe voelde het tot diep in haar binnenste.

Ze had voor eeuwig zo kunnen blijven staan, in de armen van haar perfecte man, haar held in het echte leven en de ster in haar fantasieën.

Maar vanuit haar ooghoek dacht ze iemand door het raam naar hen te zien kijken.

Voordat ze zich omdraaide of zich van hem losmaakte, keek ze op naar Jackson.

Grote fout.

Zijn donker grijze ogen bevatten een vurigheid, een beschermingsdrang, die Zoe tot diep in haar botten voelde.

De hele wereld versmalde naar de geur van regen en rozen en de warmte van zijn blik. Alle gedachten aan eventuele toeschouwers waren vergeten.

En gedurende een moment dat stil leek te staan, vroeg ze zich af hoe het zou zijn als hij voor de rest van hun levens hier was om haar te beschermen, haar vast te houden.

Maar voor Jackson was zij gewoon Zoe, zijn oudste vriendin. Toen die gedachte tot haar doordrong, vroeg ze zich af hoe ze in hemelsnaam elke dag met hem moest samenwerken als ze hun droom gingen verwezenlijken. Zou ze hem ooit kunnen vertellen wat ze voelde?

Een oude vriendschap komt weer tot bloei

Zoe is precies waar ze moet zijn: ze woont met haar kat in het schattige dorpje Maple Falls, waar ze een knusse bloemenwinkel runt. Wanneer haar jeugdvriend Jackson – de man op wie ze al jaren een crush heeft – terugkeert naar het dorp na zijn tijd in het leger, bloeit hun vriendschap weer op. Het hele dorp kijkt enthousiast mee, ook Zoe's moeder. Ze is een hopeloze romanticus en wedt erop dat haar dochter en Jackson op het aankomende lentefestival gekroond zullen worden tot Lenteliefdesstel van het Jaar. Om haar moeder te helpen de weddenschap te winnen, besluiten Zoe en Jackson te doen alsof ze met elkaar daten. Maar misschien is deze neprelatie zomaar de weg naar iets echts...

Harper Graham woont met haar spaniël in een cozy dorpje in Connecticut. Haar bijzondere burens zijn heel misschien de inspiratiebron geweest voor haar Maple Falls-serie. Ze maakt graag lange wandeltochten met haar dochter, bakt de heerlijkste lekkernijen volgens haar oma's recepten of leest in haar favoriete café. Eerder schreef ze in de serie ook *De Cinnamon Spice-herberg* en *Het Spiced Cocoa-café*.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2056 143 2 NUR 340

9 789020 561432 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K
ZOMER & KEUNING